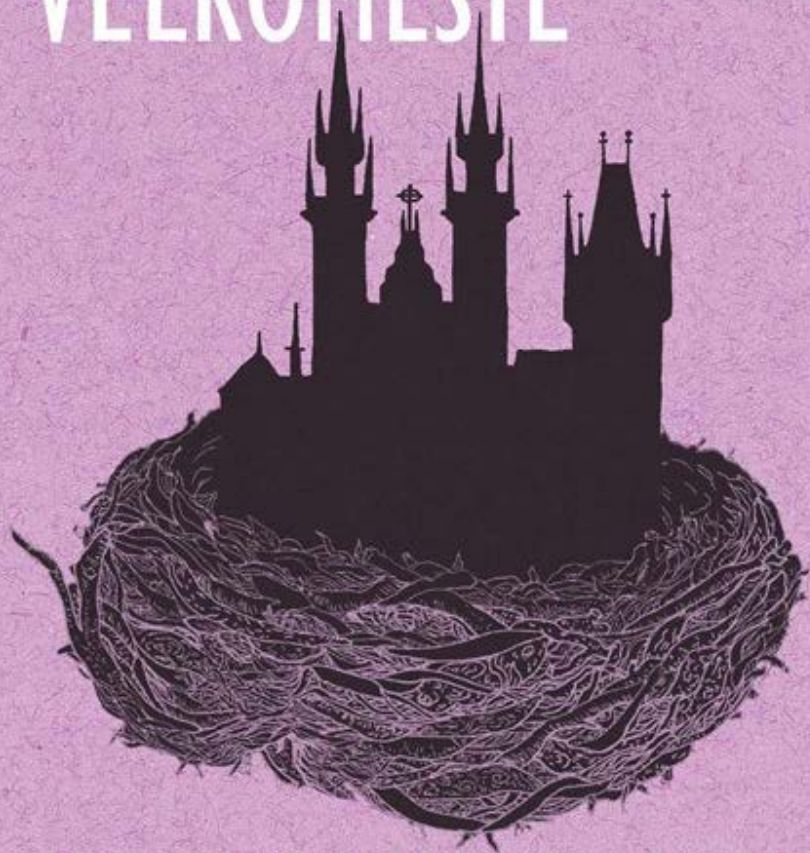

HUS VEĽKOMESTE VO

KATARÍNA MIKOLÁŠOVÁ

Ljndeni

Hus vo veľkomeste

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Katarína Mikolášová

Hus vo veľkomeste – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

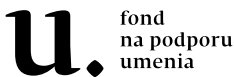
HUS VO VELKOMESTE

KATARÍNA MIKOLÁŠOVÁ

HUS
VEL'KOMESTE **VO**

Ljndeni

Napísanie diela z verejných zdrojov formou štipendia
podporil Fond na podporu umenia.

Katarína Mikolášová: *Hus vo veľkomeste*

Copyright © Katarína Mikolášová, 2024

Illustration © Katarína Caková, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4045-6

ISBN e-knihy 978-80-566-4037-1 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4038-8 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4036-4 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

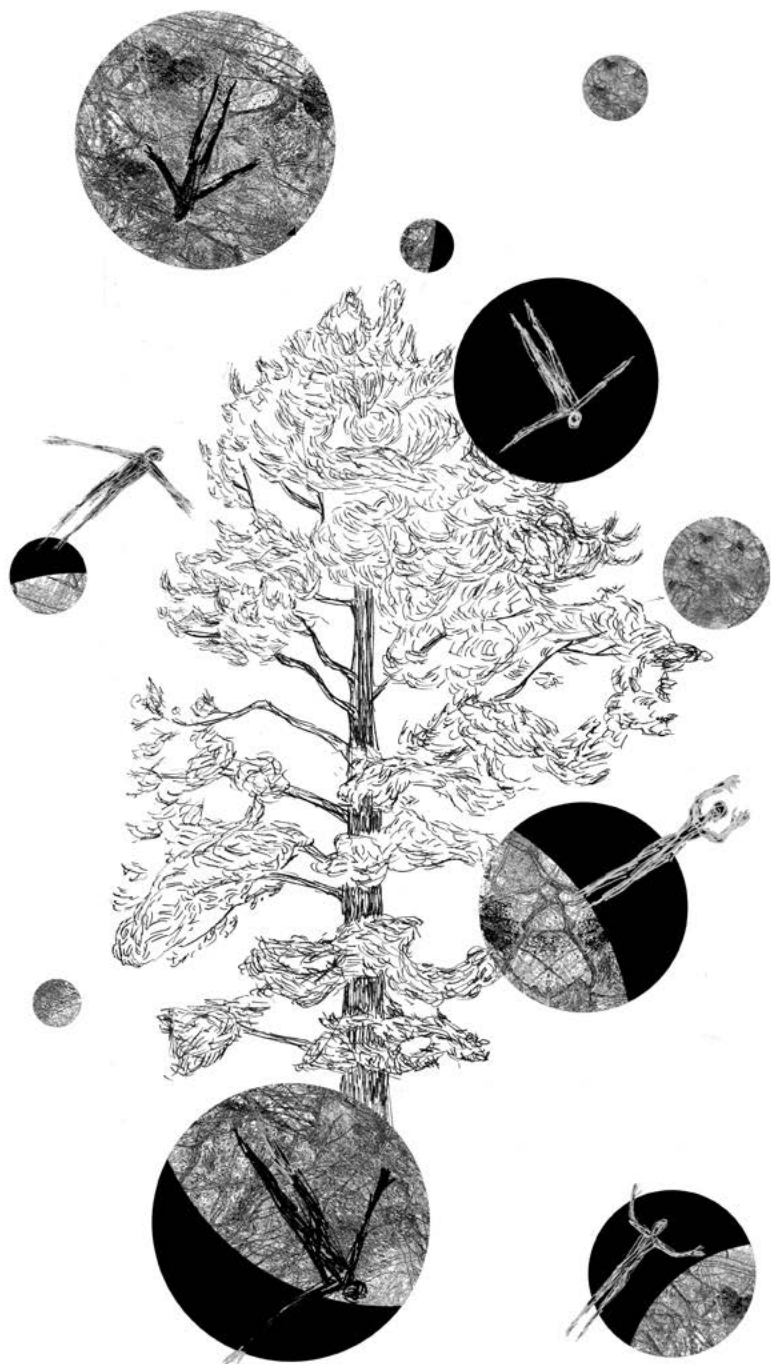
„Matkina láska k dieťaťu sa nepodobá ničomu inému na svete.
Nepozná zákon ani zľutovanie, prenasleduje a ničí všetko,
čo jej stojí v ceste.“

AGATHA CHRISTIE

OBSAH

Pozri, ako vyzerá mravčia svadba	13
Selda	21
Najkrajšia farba	33
Z technických príčin zatvorené	41
Ostaň tu bývať	53
Turčín Poničan	69
Ticho po víchrici	83
Hus vo veľkomeste	95
Pavĺína	109

POZRI, AKO VYZERÁ MRAVČIA SVADBA

Vierka, prosím ťa...“ ockov hlas znie akosi čudne.
„Ty ma už o nič nepros.“

Ich šepot mi rozrezáva hlavu na milión kúskov. Hučí mi v nej a praská. Akoby tam lyžica bagra naberala drobné kamene a vzápätí ich vysýpala späť.

„Bež si za ňou. Sem sa už nevracaj.“

„Prosím ťa... daj mi ešte šancu. A čo deti?“

„Bude im dobre aj bez teba.“

Nebude! kričia všetky tie kamene v mojej hlave. Nebude, chcem kričať aj ja, ale bojím sa, že zobudím sestru.

Z predsiene presvitá tlmené svetlo.

Buchnú vchodové dvere.

Štartuje auto, odchádza.

A potom ticho. Dlho.

Z obývačky začujem utajované vzlyky.

Je sobota. Dnes idem do obchodu ja. Sestra o týždeň. Celozrnné rožky, maslo, soľ, kakao. Nezabudni droždie, pripomenie mama.

Vysadnem na bicykel. Zatlačím do pedálov, ale po chvíli zistím, že ma niečo brzdí. Zastanem práve pri bráničke tetky Strúhalovej. Ako vždy stojí pri plote.

„Dobré ráno,“ pozdravím sa jej.

Zistím, že mi blatník drie o koleso a pokúšam sa to napraviť. Treba ho len trochu narovnať.

„Dobré, dobré, Zuzanka...“ usmeje sa tetka. A potom natiahne krk a vystrčí hlavu ponad plot, aby bola bližšie pri mne.

„Počuj... vraj sa vaši rozvádzajú?“ Hlava sa jej začne kývať zo strany na stranu a oči svietia ako žiarovky.

„Vraj si oco našiel druhú...?“ Žiarovky nedočkavo blikajú, krk sa predĺži ešte viac.

Kamene v mojej hlave sa zosypú na jedno miesto tesne za obočím. Tetkine pootvorené ústa dychtivo čakajú. V kútiku sa zaleskne slina.

Preč, hrkocú kamene. Preč... Preč!

Vyskočím na bicykel. Uháňam, ale nie k obchodu. Bicykel sa sám od seba rozbehne dole dedinou.

Keď si niekoho vezmem, nikdy sa nerozvediem. Chcela by som, aby to bol Vlado z 8. D... Budeme mať tri deti. A stále budeme niekam chodiť. Na výlety a tak. Do lesa. Jasné, že budeme mať psa. Ale aj sličky, to je praktické. A v kuchyni obrus s papradím. Alebo s hlucháňom. A žiadne záclony. A všetko budeme robiť spolu.

Bicykel odhodím do žihľavy na kraji lesa. Žihľava, trnky, liesky. Sem chodievame s ockom na palice do fazule. Omyl. Chodievali sme... Kamene z hlavy sa tlačia von. Presypajú sa, znútra narážajú do čela. Bolí to.

Úzky hnedý chodník. Buky.

Tyrkysová zeleň na mladom papradí.

V studenej vôni sa ukýva dážd.

Rozbehnem sa. Mokré líca si opriem o vietor.

„Keď ťa prijímú na gymnázium, dostaneš nový bicykel,“ počujem ocka. Usmieva sa. Možno nájdem to miesto, kde sme vlani spolu našli kuriatka.

Chodník už nie je. Len lístie a teplom voňajúce bahno. A niekde vysoko koruny stromov. Smreký a kde-tu buk. Zastanem. Cup, cup... šiška poskakuje z konára na konár a zaborí sa hlboko do mäkkého lístia. Z celej sily si buchnem čelo o kmeň starého buka. Choďte preč, šepkám tým hnusným kameňom v mojej hlave. Čelo ma bolí, triem si ho o kôru stromu. Niekde nado mnou praskne konár. Pozriem sa hore. Visí tam pavučina. Trblietavo sa odráža od oblohy. Chvejú sa v nej kvapky vody a krídelká múch.

Obzriem sa okolo seba. Kde sme to len našli tie kuriatka? Vtedy ma viedol ocko. Asi vopred vedel, že tam sú. A ja som si myslela, že som ich zbadala prvá. Ocko...

Strhnem sa na krátky výkrik vtáka. Zo skaly predo mnou sa uvoľní kameň. A zase ticho.

Pokojná vôňa zeme mi zatvára oči.

Po kmeni stromu putujú mravce. Disciplinovane, jeden za druhým. Vytvárajú súvislý pás od koreňa až po pavučinu nad mojou hlavou, tam sa rozlezú po jej okrajoch a s chuťou sa pustia do vlákien. Chrum, chrum, počujem, ako im pracujú hryzadlá. Odrazu sa pavučina uvoľní a poletuje nado mnou. Pripomína mi prievitný klobúk medúzy, ktorá sa voľne vznáša pod hladinou mora. Ale pavučina rastie. Už je ako okno v našej kuchyni. Už je ako pingpongový stôl.

Au, niečo ma pichne. Mravec! Omylom som položila ruku na ich chodník. Trasiem rukou, aby som sa mravcov zbavila. Vtom sa mi niečo zľahka dotkne vlasov a tvár mi oblepia jemné vlákna. Chcem ich dať preč, ale nemôžem pohnúť rukou, pavučina ma celkom zajala. Pevne ma zvieria.

„Aký máš pekný závoj,“ šepkajú mravce.

„Toto sú svadobné šaty?“ pýtam sa ich. Iba sa rozchichocú a zmiznú.

Zhora začujem nejaký zvuk. Ako keď krídla vtákov plieskajú vo vetre. Pomedzi lepkavé vlákna skúšam dovidieť na oblohu. Naozaj, zlietajú sa na nej vtáky. Celý krdeľ. Neviem rozoznať druh, pretože sú veľmi vysoko. Ale priblížia sa a vtedy zbadám, že sú to ľudia – vznášajú sa a za každým z nich veje široký modrý plášť. O chvíľu už modré plášte úplne zakrývajú oblohu. Ľudia majú veselé tváre. Pochytajú sa za ruky a vytvoria kruh. Pohybujú sa, akoby tancovali, ich smiech a radostné výkriky počuť až sem dole. Veľmi túžim pridať sa k nim, ale čím viac sa usilujem hýbať, tým tesnejšie ma pavučina zvieria. Ľudia tančujú, krúčia sa rýchlejšie a rýchlejšie. Výskajú. Cítim, ako mi po líkach stekajú slzy a vpíjajú sa do pavučín, jej vlákna ešte viac prilnú k mojej tvári.

Zrazu sa tam hore niečo deje. Z kruhu vyletia dvaja ľudia vysoko nad ostatných a vzápätí prudko klesajú k zemi, obaja strmhlav padajú, plášte im vejú, ale nenadnášajú ich. Zdúpnim hrôzou. Dolámu sa, rozbijú si hlavy o hrubé konáre... Zachráňte ich, kričím, ale nikto ma nepočuje, tí dvaja sa rýchlo približujú, už rozoznávam ich tváre, už vidím, že sú to muž a žena, už sú naozaj veľmi blízko, tak blízko, že zbadám, že...

„Zachráňte ich!“ revem z plného hrdla a trasiem sa vzlykmi, pretože v tých dvoch spoznávam mamu a ocka.